WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 17 stycznia 2008 r. *

W sprawie C-246/06

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Hiszpania) postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2006 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 2 czerwca 2006 r., w postępowaniu:

Josefa Velasco Navarro

przeciwko

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa),

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, J. Malenovský i T. von Danwitz (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: hiszpański.

rzecznik generalny: P. Mengozzi,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu rządu słoweńskiego przez M. Remic, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez J. Enegrena oraz R. Vidala Puiga, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. dotyczącej ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/74/WE z dnia 23 września 2002 r. (Dz.U. L 270, s. 10) (zwanej dalej „dyrektywą 80/987").

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między J. Velasco Navarro a Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) (funduszem gwarantowanych wynagrodzeń, zwanym dalej „Fogasą") w przedmiocie odmowy przez Fogasę wypłaty J. Velasco Navarro, tytułem odpowiedzialności subsydiarnej, odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy z zainteresowaną, uzgodnionego w ugodzie sądowej zawartej pomiędzy J. Velasco Navarro a jej pracodawcą.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

3 Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy 80/987 stanowi, że „[n]iniejszą dyrektywę stosuje się do roszczeń pracowników, wynikających z umów o pracę lub stosunku pracy i istniejących wobec pracodawców, którzy są niewypłacalni w rozumieniu art. 2 ust. 1".

4 Artykuł 2 ust. 2 tej dyrektywy stwierdza, że dyrektywa ta nie narusza prawa krajowego w zakresie definicji pojęć „pracownik", „pracodawca", „wynagrodzenie", „roszczenie wynikające z prawa nabytego [prawo nabyte]" i „prawo prowadzące do nabycia roszczenia [prawo będące w trakcie nabywania]".

5 Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 80/987 w pierwotnym brzmieniu przewidywał:

„Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne, aby instytucje udzielające gwarancji zapewniły, [z zastrzeżeniem] art. 4, zaspokojenie roszczeń pracowników, wynikających z umowy o pracę lub stosunku pracy i dotyczących zapłaty należności za okres poprzedzający wskazaną datę".

6 Po zmianie dyrektywy 80/987 w wersji pierwotnej, wprowadzonej dyrektywą 2002/74 art. 3 ust. 1 uzyskał oznaczenie „art. 1 akapit pierwszy" oraz następujące brzmienie:

„Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne, aby instytucje udzielające gwarancji zapewniły, [z zastrzeżeniem] art. 4, spłatę kwot pozostających do spłaty pracownikom, wynikających z umowy o pracę lub stosunku pracy [włącznie z odszkodowaniami wynikającymi z ustania stosunku pracy, jeżeli prawo krajowe takie odszkodowanie przewiduje]".

7 Artykuł 2 ust. 1 akapity pierwszy i drugi dyrektywy 2002/74 stanowi:

„1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 8 października 2005 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują przepisy określone w akapicie pierwszym do każdego przypadku niewypłacalności pracodawcy, występującego po dacie wejścia w życie tych przepisów".

8 Zgodnie z jej art. 3 dyrektywa 2002/74 weszła w życie z dniem 8 października 2002 r.

Uregulowania hiszpańskie

9 Artykuł 33 ust. 1 i 2 królewskiego dekretu ustawodawczego 1/1995 z dnia 24 marca 1995 r. zatwierdzającego znowelizowany tekst Estatuto de los Trabajadores (statutu pracowników, BOE nr 75 z dnia 29 marca 1995 r., s. 9654), w brzmieniu nadanym ustawą 60/1997 z dnia 19 grudnia 1997 r. (BOE nr 304 z dnia 20 grudnia 1997 r., s. 37453) (zwanego dalej „statutem pracowników") stanowi:

„1. Fundusz gwarantowanych wynagrodzeń […] wypłaca pracownikom część należności stanowiącej zapłatę za pracę, niezapłaconej w wyniku niewypłacalności, zawieszenia płatności zobowiązań, upadłości lub postępowania naprawczego pracodawcy.

Należnością stanowiącą zapłatę za pracę, w rozumieniu poprzedniego akapitu, jest każda kwota uznana za taką należność w ugodzie lub orzeczeniu sądu, przysługująca we wszystkich przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 1, jak również odszkodowanie uzupełniające przyznane w stosownym przypadku przez właściwy sąd tytułem »salarios de tramitación« (odszkodowanie przyznawane przez sąd za okres trwania postępowania w sprawie rozwiązania stosunku pracy) […].

2. W przypadkach określonych w ustępie poprzedzającym fundusz gwarantowanych wynagrodzeń wypłaca przyznane pracownikom w orzeczeniu lub decyzji administracyjnej odszkodowanie z tytułu rozwiązania przez pracodawcę lub ustania umowy o pracę na podstawie art. 50, 51 i 52 lit. c) niniejszej ustawy w maksymalnej wysokości wynagrodzenia rocznego, przy czym będące podstawą obliczeń wynagrodzenie dzienne nie może przekroczyć dwukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia we wszystkich sektorach zatrudnienia.

[…]".

10 Wśród rodzajów odszkodowań wypłacanych przez Fogasę na podstawie art. 33 ust. 2 statutu pracowników figuruje odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę, przewidziane w art. 56 ust. 1 tego statutu na następujących warunkach:

„1. W przypadku orzeczenia uznającego rozwiązanie umowy o pracę za niezgodne z prawem pracodawca, w terminie 5 dni od daty zawiadomienia go o orzeczeniu, może przywrócić pracownika do pracy, wypłacając mu jednocześnie »salarios de tramitación«, o których mowa w lit. b) niniejszego ustępu, lub wypłacić pracownikowi następujące świadczenia ekonomiczne, które powinny być określone w orzeczeniu:

a) odszkodowanie w wysokości równej wynagrodzeniu za 45 dni w skali każdego przepracowanego roku, przy czym dla okresów krótszych niż rok obliczeń dokonuje się proporcjonalnie w oparciu o przepracowane miesiące, aż do równowartości 42 wynagrodzeń miesięcznych;

b) kwotę stanowiącą sumę wynagrodzeń należnych od czasu rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę do dnia zawiadomienia o orzeczeniu stwierdzającym jego niezgodność z prawem lub do dnia znalezienia przez pracownika innej pracy, o ile zatrudnienie to nastąpiło przed dniem ogłoszenia orzeczenia i pracodawca przedstawi dowód zapłaty kwot celem potrącenia ich z »salarios de tramitación«.

Pracodawca powinien utrzymywać zgłoszenie pracownika do systemu ubezpieczeń społecznych przez okres odpowiadający świadczeniom, o których mowa w lit. b) powyżej”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

11 J. Velasco Navarro, powódka w postępowaniu przed sądem krajowym, pracowała w spółce Camisas Leica SL (zwanej dalej „Camisas Leica") w okresie od 28 maja 1998 r. do 27 grudnia 2001 r., w którym to dniu rozwiązano z nią stosunek pracy.

12 W dniu 13 maja 2002 r. J. Velasco Navarro i Camisas Leica zawarły ugodę sądową, w której spółka po pierwsze przyznała, iż rozwiązanie stosunku pracy z powódką było niezgodne z prawem, a po drugie zobowiązała się do wypłacenia powódce odszkodowania oraz „salarios de tramitación" zgodnie z art. 56 statutu pracowników.

13 Na podstawie tymczasowego stwierdzenia niewypłacalności Camisas Leica, ogłoszonego w dniu 5 marca 2003 r. przez ten sam sąd na wniosek tej spółki, J. Velasco Navarro zwróciła się do Fogasy o zapłatę świadczenia odpowiadającego odszkodowaniu oraz „salarios de tramitación", których nie zapłacił jej były pracodawca.

14 Fogasa zgodziła się zapłacić powódce w postępowaniu przed sądem krajowym kwotę 3338,88 EUR tytułem „salarios de tramitación", lecz uznała, że roszczenie o wypłatę 8622,42 EUR tytułem odszkodowania za rozwiązanie stosunku pracy, które zgłasza J. Velasco Navarro, jej nie przysługuje, gdyż nie zostało ono uznane na mocy wyroku lub innego orzeczenia sądowego.

15 J. Velasco Navarro zaskarżyła do Juzgado de lo Social Único de Algeciras odmowę Fogasy w sprawie wypłaty odszkodowania za rozwiązanie stosunku pracy.

16 Zgodnie z informacjami sądu krajowego zawartymi w uzasadnieniu postanowienia odsyłającego prawo hiszpańskie w art. 33 ust. 2 statutu pracowników przewiduje wypłatę odszkodowań należnych po ustaniu stosunku pracy, ale jedynie wówczas, gdy zostały przyznane pracownikom w orzeczeniu lub decyzji administracyjnej z powodu rozwiązania przez pracodawcę lub ustania umowy o pracę.

17 Sąd odsyłający uważa, że ten przepis krajowy jest sprzeczny ze wspólnotową zasadą równości, wyrażoną w orzecznictwie Trybunału, a w szczególności w pkt 30 postanowienia z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie C-177/05 Guerrero Pecino, Zb.Orz. s. I-10887. Zgodnie z tym orzecznictwem odszkodowania o takim samym charakterze ustalone w trakcie postępowania ugodowego przed sądem również powinny być uznane za odszkodowania w rozumieniu art. 3 akapit pierwszy dyrektywy 80/987.

18 Sąd ten wskazuje, że w dniu stwierdzenia niewypłacalności Camisas Leica, tj. w dniu 5 marca 2003 r., dyrektywa 2002/74 już obowiązywała. Twierdzi on, że mimo iż termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 8 października 2005 r., ustawodawca hiszpański nie uczynił nic w celu jej wdrożenia, ponieważ jest przekonany, że wewnętrzne prawo hiszpańskie obowiązujące od dnia 21 grudnia 1997 r. jest z nią całkowicie zgodne.

19 Sąd krajowy wywodzi stąd, iż nie można twierdzić, że na dzień 8 października 2005 r. Królestwo Hiszpanii dokonało już transpozycji dyrektywy 2002/74, ponieważ prawo krajowe wykazywało właśnie w tym zakresie braki.

20 Sąd krajowy zwraca również uwagę na to, że podczas rozprawy przed tym sądem Fogasa podniosła zarzut, że J. Velasco Navarro nie może powoływać się na dyrektywę 2002/74 ani na jej wykładnię dokonaną w ww. postanowieniu w Guerrero Pecino, ponieważ tymczasowe stwierdzenie niewypłacalności Camisas Leica, choć nastąpiło po dniu wejścia w życie dyrektywy, miało w każdym razie miejsce przed dniem, do którego państwa członkowskie obowiązane były podjąć środki w celu jej transpozycji, tj. przed dniem 8 października 2005 r.

21 W tych okolicznościach Juzgado de lo Social Único de Algeciras postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy sąd krajowy, z chwilą stwierdzenia, że ustawodawstwo krajowe, z powodu jego braków, nie było na dzień 8 października 2005 r. dostosowane do dyrektywy nr 2002/74 oraz jej wykładni dokonanej w świetle wspólnotowej zasady równości przez Trybunał Sprawiedliwości w postanowieniu w ww. sprawie prejudycjalnej [Guerrero Pecino], powinien przyjąć, że dyrektywa ta jest bezpośrednio skuteczna względem Fogasy, państwowej instytucji udzielającej gwarancji, począwszy od dnia następnego, tj. 9 października 2005 r.?

2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy bezpośrednia skuteczność dyrektywy nr 2002/74 powinna mieć zastosowanie również, ze względu na korzystniejsze skutki dla pracownika, a mniej korzystne dla państwa, które uchybiło zobowiązaniom, w sytuacji, gdy niewypłacalność została stwierdzona — w ugodzie sądowej nieprzewidzianej w wykazującym braki ustawodawstwie krajowym — między datą wejścia w życie dyrektywy w dniu 8 października 2002 r. a ostateczną datą, do której państwo hiszpańskie powinno było wprowadzić w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy, tj. dniem 8 października 2005 r.?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

22 Poprzez swe dwa pytania prejudycjalne sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy art. 3 akapit pierwszy dyrektywy 80/987, której transpozycji do krajowego porządku prawnego nadal nie dokonano, jest bezpośrednio skuteczny, a jeżeli tak, jaka jest początkowa data, od której można powoływać się bezpośrednio na ten przepis wobec instytucji takiej jak Fogasa. Ponieważ te dwa pytania zmierzają zasadniczo do ustalenia, czy przepis ten może być bezpośrednio skuteczny w okresie między dniem jego wejścia w życie a dniem upływu terminu transpozycji, należy rozważyć je łącznie.

23 Sąd odsyłający stawia te dwa pytania, opierając się na ww. postanowieniu w sprawie Guerrero Pecino. Wprawdzie w sprawie tej Trybunał dokonał wykładni dyrektywy 80/987 na wniosek tego samego sądu odsyłającego i w związku z tym samym przypadkiem niewypłacalności, lecz uczynił to — co sprecyzowano w pkt 23 tego postanowienia — wyłącznie dla sytuacji, w której transpozycja dyrektywy 2002/74 do prawa krajowego nastąpiła we właściwym czasie, czego weryfikacja należała do sądu odsyłającego.

24 W sprawie przed sądem krajowym uzasadnienie postanowienia odsyłającego wskazuje, że zdaniem sądu odsyłającego w dniu upływu terminu transpozycji, tj. w dniu 8 października 2005 r., transpozycja tej dyrektywy 2002/74 do krajowego porządku prawnego jeszcze nie została dokonana (zob. podobnie wyrok z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie C-6/07, Zb.Orz. s. I-174*).

W przedmiocie bezpośredniej skuteczności art. 3 akapit pierwszy dyrektywy 80/987

25 Pomijając analizę warunków, które powinny zostać spełnione, by na dyrektywę można się było powołać przed sądem krajowym w przypadku braku jej transpozycji

lub transpozycji nieprawidłowej (zob. wyrok z dnia 11 lipca 2002 r. w sprawie C-62/00 Marks & Spencer, Rec. s. I-6325, pkt 25 oraz wyrok z dnia 8 czerwca 2006 r. w sprawie C-430/04 Feuerbestattungsverein Halle, Zb.Orz. s. I-4999, pkt 28 i 29), z utrwalonego orzecznictwa wynika, że dyrektywa może być bezpośrednio skuteczna jedynie po upływie terminu jej transpozycji do krajowego porządku prawnego państw członkowskich (wyrok z dnia 3 marca 1994 r. w sprawie C-316/93 Vaneetveld, Rec. s. I-763, pkt 16 i z dnia 14 września 2000 r. w sprawie C-348/98 Mendes Ferreira i Delgado Correia Ferreira, Rec. s. I-6711, pkt 33).

26 W niniejszej sprawie data upływu terminu transpozycji przypada, zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2002/74, na dzień 8 października 2005 r. Na potrzeby sprawy przed sądem krajowym należy ustalić, czy na bezpośrednią skuteczność tej dyrektywy można powołać się po tym dniu w związku z okolicznościami faktycznymi zaistniałymi wcześniej. Niewypłacalność Camisas Leica nastąpiła bowiem w dniu 5 marca 2003 r., tj. przed dniem upływu terminu transpozycji tej dyrektywy, a powódka w sprawie przed sądem krajowym podtrzymała po tym dniu wobec Fogasy swoje żądanie dotyczące roszczenia z tytułu odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę wynikającego z tej niewypłacalności.

27 W tym względzie z orzecznictwa Trybunału można wywieść (zob. podobnie wyrok z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie C-156/91 Hansa Fleisch Ernst Mundt, Rec. s. I-5567, pkt 20 i ww. wyrok w sprawie Vaneetveld, pkt 18), że jeżeli państwo członkowskie nie dokonało transpozycji dyrektywy 2002/74 w wyznaczonym terminie, na jej ewentualną bezpośrednią skuteczność można powołać się — poczynając od dnia 8 października 2005 r. — jedynie w związku ze stanem niewypłacalności, który zaistniał po tym dniu. W sprawie przed sądem krajowym taki przypadek nie ma miejsca.

28 W tej kwestii należy zauważyć, że o ile z pewnością na państwach członkowskich ciążył obowiązek dostosowania ich przepisów krajowych do dyrektywy 2002/74

przed dniem 8 października 2005 r., to jednak były one zobowiązane, na podstawie art. 2 ust. 1 akapit drugi tej dyrektywy, do stosowania tych przepisów wyłącznie do stanów niewypłacalności zaistniałych po dniu ich wejścia w życie.

29 I tak, w zakres przepisów dyrektywy 2002/74 mogą wchodzić jedynie przypadki niewypłacalności zaistniałe bądź po jej wdrożeniu, w tym poprzedzające upływ terminu transpozycji, bądź — w przypadku braku transpozycji — po upływie terminu jej dokonania.

30 W konsekwencji na postawione pytania należy odpowiedzieć w ten sposób, że w przypadku braku transpozycji dyrektywy 2002/74 do krajowego porządku prawnego na dzień 8 października 2005 r., w żadnym razie nie można powoływać się na ewentualną bezpośrednią skuteczność art. 3 akapit pierwszy dyrektywy 80/987 w odniesieniu do stanu niewypłacalności zaistniałego przed tą datą.

W przedmiocie naruszenia zasady równości

31 Mimo iż sposób sformułowania obu pytań prejudycjalnych przedłożonych Trybunałowi przez sąd odsyłający wskazuje, że dotyczą one wyłącznie bezpośredniej skuteczności art. 3 akapit pierwszy dyrektywy 80/987, to jednak, co się tyczy okresu od dnia wejścia w życie dyrektywy 2002/74 do dnia upływu terminu jej transpozycji, należy przypomnieć, że kiedy przepisy krajowe wchodzą w zakres stosowania prawa wspólnotowego, Trybunał, do którego zwrócono się z pytaniem prejudycjalnym, powinien przedstawić wszystkie elementy wykładni konieczne dla dokonania przez sąd krajowy oceny zgodności tych przepisów z prawami podstawowymi, których

przestrzeganie zapewnia (zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie C-442/00 Rodríguez Caballero, Rec. s. I-11915, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo, jak również wyrok z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie C-276/01 Steffensen, Rec. s. I-3735, pkt 70).

32 I tak, mimo że państwa członkowskie mają pełne prawo do tego, by — na gruncie dyrektywy 80/987 — nie wprowadzać do swojego wewnętrznego porządku prawnego gwarancji wypłaty odszkodowań należnych w przypadku rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę, jako że art. 3 akapit pierwszy tej dyrektywy nie nakłada żadnego zobowiązania w tej mierze, to jednak uregulowanie krajowe przewidujące taką gwarancję wchodzi — począwszy od dnia wejścia w życie dyrektywy 2002/74, tj. od dnia 8 października 2002 r. — w zakres stosowania prawa wspólnotowego, jeżeli chodzi o przypadki stosowania go do zdarzeń zaistniałych po tym wejściu w życie (zob. podobnie wyrok z dnia 7 września 2006 r. w sprawie C-81/05 Cordero Alonso, Zb.Orz. s. I-7569, pkt 31 i 32). Na tej podstawie uregulowanie takie jest, począwszy od tej daty, podporządkowane obowiązkowi poszanowania zasad ogólnych i praw podstawowych, których przestrzeganie zapewnia Trybunał; wśród nich figuruje w szczególności zasada ogólna równości i niedyskryminacji (zob. ww. wyrok w sprawie Rodríguez Caballero, pkt 31 i 32).

33 Należy przypomnieć, że art. 33 ust. 2 statutu pracowników, na wypadek niewypłacalności pracodawcy, przewiduje taką gwarancję wypłaty określonych typów przewidzianych w nim odszkodowań z tytułu rozwiązania przez pracodawcę lub ustania umowy o pracę.

34 W konsekwencji należy stwierdzić, że ten przepis krajowy, począwszy od dnia wejścia w życie dyrektywy 2002/74, wchodzi w zakres stosowania art. 3 akapit pierwszy dyrektywy 80/987, a tym samym wchodzi w zakres prawa wspólnotowego. Począwszy od tego dnia jest on podporządkowany obowiązkowi poszanowania zasad ogólnych i praw podstawowych, uznanych we wspólnotowym porządku prawnym (zob. podobnie wyrok z dnia 7 września 2006 r. w sprawie C-81/05 Cordero Alonso, Zb.Orz. s. I-7569, pkt 37).

35 Z powyższego wynika, że do sądu krajowego należy dokonanie wykładni spornego uregulowania krajowego z poszanowaniem wskazanych zasad ogólnych i praw podstawowych, tak jak są one interpretowane przez Trybunał, a w szczególności zasady równości (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Guerrero Pecino, pkt 30 i ww. wyrok w sprawie Cordero Alonso, pkt 38).

36 Co się tyczy tej ostatniej zasady, zgodnie z którą porównywalne sytuacje nie mogą być traktowane w sposób odmienny, chyba że takie zróżnicowanie jest obiektywnie uzasadnione, odnośnie do uregulowania będącego przedmiotem sporu w sprawie przed sądem krajowym Trybunał orzekł, że pracownicy, z którymi niezgodnie z prawem rozwiązano stosunek pracy, znajdują się w podobnej sytuacji w zakresie, w jakim przysługuje im prawo do odszkodowania, w przypadku gdy nie zostaną ponownie przyjęci do pracy (zob. ww. wyrok w sprawie Rodríguez Caballero, pkt 33 i wyrok z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C-520/03 Olaso Valero, Zb.Orz. s. I-12065, pkt 34 i 35).

37 Stwierdzając, w toku dalszego rozumowania, że nie przedstawiono żadnego przekonującego argumentu uzasadniającego odmienne traktowanie roszczeń o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę zasądzonych wyrokiem lub uznanych decyzją administracyjną oraz roszczeń o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę, które zostały uznane w toku postępowania pojednawczego, Trybunał doszedł do wniosku, że uregulowanie takie jak będące przedmiotem sporu w sprawie przed sądem krajowym jest sprzeczne z zasadą równości, jeżeli wyłącza te ostatnie należności z możliwości wypłacenia ich przez instytucję udzielającą gwarancji (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Olaso Valero, pkt 36 i 37).

38 Należy dodać, że jeżeli stwierdzona zostanie taka dyskryminacja, to poszanowanie zasady równego traktowania może zostać zapewnione — do czasu prawidłowej transpozycji dyrektywy przez ustawodawcę krajowego — jedynie w drodze przyznania osobom należącym do grupy gorzej traktowanej tych samych korzyści, jakie przysługują osobom uprzywilejowanym (ww. wyrok w sprawie Rodríguez Caballero, pkt 42 i ww. wyrok w sprawie Cordero Alonso, pkt 45).

39 Z powyższych rozważań wynika, że kiedy sporne uregulowanie krajowe wchodzi w zakres stosowania dyrektywy 80/987, w zakresie stanu niewypłacalności zaistniałego w okresie między wejściem w życie dyrektywy 2002/74 a dniem upływu terminu jej transpozycji, sąd krajowy jest zobowiązany do zapewnienia stosowania tego uregulowania w sposób zgodny z zasadą niedyskryminacji, tak jak jest ona uznana we wspólnotowym porządku prawnym.

W przedmiocie kosztów

40 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) W przypadku braku transpozycji do krajowego porządku prawnego na dzień 8 października 2005 r. dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/74/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady

80/987/EWG w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy w żadnym razie nie można powoływać się na ewentualną bezpośrednią skuteczność art. 3 akapit pierwszy dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, zmienionej dyrektywą 2002/74, w odniesieniu do stanu niewypłacalności zaistniałego przed tą datą.

2) **Kiedy sporne uregulowanie krajowe wchodzi w zakres stosowania dyrektywy 80/987, zmienionej dyrektywą 2002/74, w zakresie stanu niewypłacalności zaistniałego w okresie między wejściem w życie dyrektywy 2002/74 a dniem upływu terminu jej transpozycji, sąd krajowy jest zobowiązany do zapewnienia stosowania tego uregulowania w sposób zgodny z zasadą niedyskryminacji, tak jak jest ona uznana we wspólnotowym porządku prawnym.**

Podpisy